

predsjednik Thomas S. Monson

Razmislite o blagoslovima

Naš Nebeski Otac svjestan je naših potreba i pomoći će nam kada ga zatražimo pomoć.

Moja voljena braćo i sestre, ovaj sabor obilježava 49 godina od 4. listopada 1963. godine kada sam podržan kao član Zbora dvanaestorice apostola. Četrdeset i devet godina je mnogo. Ipak, na mnogo načina, to se vrijeme čini dosta kratkim otkad sam stao za propovjedaonicu u Tabernacleu i imao svoje prvo obraćanje na općem saboru.

Mnogo se toga promijenilo od 4. listopada 1963. godine. Živimo u jedinstvenom vremenu u povijesti svijeta. Blagoslovljeni smo s mnogo toga. Pa ipak, ponekad je teško vidjeti probleme i popustljivost oko nas i ne biti obeshrabren. Otkrio sam da, umjesto da se bavimo negativnim, ako zastanemo i razmislimo o blagoslovima u našim životima, uključujući i one naizgled male koje ponekad previdimo, možemo naći veću sreću.

Kada sam razmišljao o proteklih 49 godina, došao sam do nekih otkrića. Jedno od njih jest da bezbrojna iskustva koja sam imao nisu bila nužno ona koje bi netko smatrao izuzetnima. Zapravo, u vrijeme kada

su se dogodila, često su se činila neprimjetnima, pa čak i običnima. A ipak, vraćajući se unatrag, obogatila su i blagoslovila živote – a najviše moj vlastiti. Preporučio bih tu istu vježbu i vama – naime, napravite inventuru vašeg života i tražite blagoslove, one velike i male, koje ste primili.

Tijekom mojih kritičkih osvrtu na godine neprestano je jačala moja spoznaja da su naše molitve uslišane i odgovorene. Poznata nam je istina iz 2. Nefija iz Mormonove knjige koja glasi: »Ljudi jesu da bi radost imali.«¹ Svjedočim da veliki dio te radosti dolazi kada prepoznajemo da možemo komunicirati s našim Nebeskim Ocem kroz molitvu i da će on uslišati i odgovoriti na te molitve – možda ne onako kako mi očekujemo da nam budu odgovorene, no Nebeski otac koji nas savršeno poznaje i voli i želi da budemo sretni *odgovorit će* na njih. Zar nam nije obećao: »Ponizan budi, a Gospod će, Bog tvoj, voditi tebe za ruku i uslišati molitve tvoje.«²

Sljedećih nekoliko meni dodijeljenih minuta, želio bih s vama podijeliti

samo malene primjere iskustava koja sam imao nakon što su moje molitve uslišane i odgovorene, i koje su, retrospektivno, donijele blagoslove u moj život kao i u život drugih. Moj dnevnik, koji sam vodio tijekom svih tih godina, pomogao mi je sačuvati neke osobitosti koje najvjerojatnije ne bih mogao prepričati.

Početak 1965. godine bio sam zadužen prisustvovati na saborima okola i održavati druge sastanke diljem područja Južnog Pacifika. To je bio moj prvi posjet tom dijelu svijeta i to razdoblje nikada neću zaboraviti. Mnogo se toga duhovnoga dogodilo tijekom tog zadatka pri susretu s vođama, članovima i misionarima.

Jednog vikenda, u subotu i nedjelju 20. i 21. veljače, bili smo u Brisbaneu, Australija, kako bismo održali redovna zasjedanja sabora okola Brisbane. Tijekom subotnjih zasjedanja, upoznao sam se s predsjednikom okruga iz susjednog područja. Prilikom rukovanja dobio sam snažan dojam da trebam razgovarati s njime i dati mu savjet, pa sam ga pitao bi li pošao sa mnom na nedjeljno jutarnje zasjedanje idući dan, kako bih imao mogućnost to ispuniti.

Nakon nedjeljnog zasjedanja imali smo priliku sastati se. Razgovarali smo o njegovim brojnim odgovornostima kao predsjednika okruga. Tijekom razgovora bio sam nadahnut ponuditi mu specifične prijedloge o misionarskom radu te načinu kako on i njegovi članovi mogu pomoći cjelodnevnom misionarima u njihovu radu u njegovom području. Kasnije sam saznao da je ovaj čovjek molio za vodstvo o tome. Njemu je naš posjet

bio posebno svjedočanstvo da su njegove molitve uslišane i odgovorene. To je bio naizgled beznačajan sastanak, no uvjeren sam da ga je Duh vodio i da je utjecao na život i rad tog predsjednika okruga, život njegovih članova i uspjeh tamošnjih misionara.

Moja braća i sestre, Gospodinovi ciljevi često su postignuti kada slijedimo vodstvo Duha. Vjerujem da što više djelujemo prema nadahnuću i dojmovima koji nam dolaze, to će nam više Gospodin povjeriti svoje zadatke.

Naučio sam, kako sam spomenuo u prethodnoj poruci, da nikada ne odgađam poticaj. Jednom prilikom, prije mnogo godina, plivao sam u staroj gimnastičkoj dvorani Deseret u Salt Lake Cityju kada sam osjetio nadahnuće da odem u Sveučilišnu bolnicu posjetiti jednog svog dobrog prijatelja koji je izgubio svoje donje udove zbog malignosti i operacije koja je uslijedila. Odmah sam napustio bazen, obukao se i ubrzo sam bio na putu kako bih vidio tog dobrog čovjeka.

Kad sam pristigao u njegovu sobu, vidio sam da je prazna. Ispitujući, saznao sam da ću ga vjerojatno naći u području plivačkog bazena bolnice koji se koristio za fizikalnu terapiju. Tako je i bilo. Sam se odgurao u svojim invalidskim kolicima i bio je jedini korisnik sobe. Bio je na suprotnoj strani bazena, blizu dubljeg kraja. Pozvao sam ga i on je manevrirao svojim kolicima kako bi došao pozdraviti me. Proveli smo ugodno vrijeme, a ja sam ga otpratio natrag u njegovu bolničku sobu, gdje sam mu dao blagoslov.

Kasnije sam saznao od svog prijatelja da je tog dana bio sasvim utučen i da je razmišljao oduzeti si život. On je molio za olakšanje, no počeo je osjećati da su njegove molitve ostajale neuslišane. Otišao je do bazena misleći kako će na taj način doći kraj njegovoj patnji – invalidskim kolicima odvesti se do dubokog kraja bazena. Ja sam stigao u kritičnom trenutku, kao odgovor na ono za što sam znao da je nadahnuće s visina.

Moj je prijatelj bio u mogućnosti živjeti još mnogo godina – godina

ispunjenih srećom i zahvalnošću.

Tako mi je drago što sam bio oruđe u Gospodinovim rukama tog kritičnog dana kraj plivačkog bazena.

U drugoj prilici, dok smo se sestra Monson i ja vraćali doma nakon posjete prijateljima, osjetio sam da bismo trebali ići u grad – voziti nekoliko milja – kako bismo posjetili stariju udovicu koja je jednom živjela u našem odjelu. Njezino je ime bilo Zella Thomas. U to vrijeme stanovala je u centru za skrb. Tog smo ranog poslijepodneva stigli i vidjeli da je vrlo krhka, ali da smireno leži u svom krevetu.

Zella je već dulje vremena bila slijepa, no odmah je prepoznala naše glasove. Upitala je mogu li joj dati blagoslov, dodavši kako je spremna umrijeti ako Gospodin želi da se vrati doma. Sobom je vladao slatki, miroljubivi duh i svi smo znali da će njezino vrijeme u smrtnosti trajati još kratko. Zella je uzela moju ruku i rekla kako se gorljivo molila da ju dođem posjetiti i dati joj blagoslov. Rekao sam joj da sam došao zbog izravnog nadahnuća od našeg Nebeskog Oca. Poljubio sam ju u čelo znajući da ju možda više nikada neću vidjeti u smrtnosti. Tako je i bilo jer je preminula sljedećeg dana. To što sam imao mogućnost pružiti utjehu i mir našoj dragoj Zelli, bilo je blagoslov za nju i za mene.

Prilika da budeš blagoslov u životu drugoga često dolazi neočekivano. Jedne prilično hladne subote tijekom zime 1983/84, sestra Monson i ja vozili smo nekoliko kilometara kroz planinsku dolinu Midway, Utah, gdje se nalazio naš dom. Te je noći temperatura bila minus 31°C, i željeli smo biti sigurni je li sve u redu u našem domu tamo. Provjerili smo i vidjeli kako je sve u redu te smo krenuli natrag u Salt Lake City. Jedva da smo napravili nekoliko kilometara po autocesti kada je naš auto prestao raditi. Potpuno smo zapeli. Nikada mi nije bilo tako hladno kao te noći.

Nevoljko smo krenuli pješice prema najbližem gradu dok su auti jurili kraj nas. Napokon se jedan auto zaustavio i mladi je čovjek ponudio

pomoć. Naknadno smo saznali da se gorivo u našem spremniku smrznulo od hladnoće tako da je bilo nemoguće voziti auto. Ovaj nas je mladić odveo natrag doma u Midway. Pokušao sam mu nadoknaditi troškove njegove usluge, ali on je velikodušno odbio. Rekao je da je član organizacije izviđača te da je želio učiniti dobro djelo. Ja sam mu se predstavio, a on je izrazio svoju zahvalnost za povlasticu što je mogao biti od pomoći. Pretpostavljajući da je bio u misionarskim godinama upitao sam ga ima li planove služiti misiju. Rekao je kako nije siguran što točno želi raditi.

Sljedećeg jutra u ponedjeljak, napisao sam pismo tom mladiću i zahvalio mu na njegovoj dobroti. To ga je pismo ohrabrilo da služi cjelodnevnu misiju. Priložio sam kopiju jedne od svojih knjiga i istaknuo poglavlja o misionarskoj službi.

Oko tjedan dana kasnije mladićeva majka nazvala me telefonom i obavijestila da je njezin sin izvanredan mladić, no zbog određenih utjecaja u njegovu životu, njegova se dugogodišnja želja za služenjem misije smanjila. Rekla je kako su ona i njegov otac postili i molili da se njegovo srce promijeni. Napisali su njegovo ime na molitveni svitak u hramu Provo Utah. Nadali su se da će nekako, na neki način, njegovo srce taknuti dobro i da će mu se vratiti želja za služenjem misije i da vjerno služi Gospodinu. Majka je željela da znam kako je na događaje te hladne večeri gledala kao na odgovor na njihove molitve u njegovo ime. Rekao sam: »Slažem se s vama.«

Nakon nekoliko mjeseci i više komuniciranja s tim mladićem, sestra Monson i ja bili smo vrlo sretni što smo mogli prisustvovati na njegovom misionarskom opraštanju prije odlaska u misiju Kanada Vancouver.

Koja je to slučajnost da su se naši putovi sreli te hladne prosinačke noći? Ni u jednom trenutku ne vjerujem u to. Umjesto toga, vjerujem da je naš susret bio odgovor na iskrene molitve majke i oca za njihovog dragocjenog sina.

Opet, moja braćo i sestre, naš je Nebeski Otac svjestan naših pogrešaka i pomoći će nam kad ga pozovemo u pomoć. Vjerujem da ni jedna naša briga nije premalena ili beznačajna. Gospodin se nalazi u malim stvarima u našim životima.

Htio bih privesti kraju iznoseći jedno iskustvo koje je utjecalo na stotine. Dogodilo se na kulturnoj proslavi hrama Kansas City, prije samo nekoliko mjeseci. Kao i s puno toga što se događa u našim životima, u to se vrijeme činilo kao da je to samo još jedan događaj u kojem je sve išlo kako treba. Međutim, budući da sam saznao za okolnosti oko kulturne proslave večer prije posvećenja hrama, shvatio sam da izvedba te noći nije bila obična. Naprotiv, bila je prilično osobita.

Kao i kod svih kulturnih događaja održanih u svezi s posvećivanjima hramova, mladi u okrugu hramskog okruga Kansas City Missouri imali su probu u odvojenim grupama u svojim područjima. Plan je bio da se svi zajedno spoje u velikom iznajmljenom općinskom centru u subotu ujutro na dan izvedbe kako bi mogli utvrditi kada i kako ući, gdje će stajati, koliko prostora između njih treba biti, kako sići s glavne pozornice i tako dalje – mnogo detalja koje je trebalo svladati tijekom dana dok su osobe zadužene za to slagale različite scene kako bi završna izvedba bila besprijekorna i stručno izvedena.

No postojao je jedan veliki problem toga dana. Cjelokupna produkcija ovisila je o prethodno snimljenim dijelovima koji bi se prikazivali na velikom zaslonu poznatom kao Jumbotron. Ti su snimljeni dijelovi bili

kritični za cijelu produkciju. Ne samo da su bili vezani jedan za drugog, nego je svaki televizijski segment najavljivao sljedeću izvedbu. Video dijelovi pružali su okosnicu o kojoj je ovisila cijela produkcija. A Jumbotron nije radio.

Tehničari su grčevito radili kako bi riješili problem dok su mladi, stotine njih, čekali, gubeći dragocjeno vrijeme za probu. Situacija se počela činiti nemogućom.

Scenaristica i direktorica proslave, Susan Cooper, kasnije je objasnila: »Kada smo prelazili s plana A na plan B pa na Z, znali smo da ne radi... Dok smo pregledavali raspored, bili smo svjesni da je to izvan granica naših mogućnosti, no znali smo da na donjem podiju imamo najjaču snagu – 3 000 mladih ljudi. Trebali smo se spustiti i reći [im] što se događa i osloniti se na njihovu vjeru.«³

Samo jedan sat prije nego je publika počela ulaziti u centar, 3 000 mladih ljudi kleknulo je na pod i molilo zajedno. Molili su se da oni koji rade na Jumbotronu budu nadahnuti da znaju što činiti kako bi ga popravili; zamolili su svog Nebeskog Oca da im nadoknadi ono što sami nisu mogli učiniti zbog nedostatka vremena.

Netko je nakon toga pisao o tome: »To je bila molitva koju mladi nikada neće zaboraviti, ne zbog toga što je pod bio tvrd, već zbog toga što je Duh topio njihove kosti.«⁴

Nije prošlo mnogo vremena kad je jedan od tehničara došao reći kako je problem otkriven i ispravljen. Pripisao je rješenje sreći, no svi su ti mladi znali više.

Kada smo ušli u općinski centar te večeri, nismo imali pojma

o teškoćama toga dana. Tek smo kasnije saznali za njih. Međutim, ono čemu smo svjedočili bila je prekrasna, besprijekorna izvedba – jedna od boljih kojima sam prisustvovao. Mladi su zračili slavnim, snažnim duhom koji su osjećali svi prisutni. Činilo se kako znaju kamo ući, gdje stajati i kako komunicirati sa svim ostalim izvođačima oko sebe. Kada sam doznao da je njihova proba bila skraćena i da cijela grupa nije isprobala mnoge točke nastupa, ostao sam zapanjen. Nitko to nije znao. Gospodin je uistinu učinio razliku.

Ja nikada ne prestajem biti iznenađen načinima na koje Gospodin može motivirati i upravljati svojim kraljevstvom uzduž i poprijeko, a ipak imati vremena pružiti nadahnuće za jednu osobu – ili jednu kulturnu proslavu ili jedan Jumbotron. Činjenica da on to može, da on to čini, za mene je svjedočanstvo.

Moja braćo i sestre, Gospodin je u svim našim životima. On nas voli. On nas želi blagosloviti. On želi da tražimo njegovu pomoć. Dok nas vodi i usmjerava, te dok uslišuje i odgovara na naše molitve, naći ćemo sreću koju nam on želi, ovdje i sada. Da budemo svjesni njegovih blagoslova u našim životima, molim se u ime Isusa Krista, našeg Spasitelja. Amen.

NAPOMENE

1. 2. Nefi 2:25.
2. Nauk i savezi 112:10.
3. Susan Cooper, u Maurine Proctor, »Nothing's Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration«, *Meridian Magazine*, 9. svibnja 2012., ldsmag.com.
4. Proctor, *Meridian Magazine*, 9. svibnja 2012.

Naučavanja za naše doba

Lekcije Melkisedekovog svećeništva i Potpornog društva četvrte nedjelje u mjesecu bit će posvećene »Naučavanjima za naše doba«. Svaka se lekcija može pripremiti iz jednog ili više govora s posljednjeg općeg sabora (vidi tabelu ispod). Predsjednici okola i okruga mogu odabrati koji će se govori koristiti ili mogu tu dužnost dodijeliti biskupima i predsjednicima ograna. Vođe naglašavaju vrijednost toga da braća u Melkisedekovom svećeništvu i sestre u Potpornom društvu proučavaju iste govore tijekom istih nedjelja.

Oni koji prisustvuju lekcijama četvrte nedjelje potiču se da prouče i donesu na sat najnovije izdanje časopisa s govorima s Općeg sabora.

Prijedlozi za pripremu lekcije iz govora

Molite se da Sveti Duh bude s vama dok proučavate govor(e) i podučavate o njemu (njima).

Možda ćete biti u iskušenju pripremiti lekciju koristeći druge materijale, no prema nastavnom planu i programu odobreni su materijali govori sa sabora. Vaše je zaduženje pomoći drugima naučiti i živjeti evanđelje kako je podučavano na nedavnom Općem saboru Crkve.

Pregledajte govor(e) tražeći načela i nauke koji zadovoljavaju potrebe članova razreda. Također, tražite priče, reference iz Svetih pisama i izjave iz govora koje će vam pomoći u podučavanju ovih istina.

Ukratko izložite kako podučavati načela i nauke. Razmotrite neka pitanja koja mogu pomoći članovima razreda:

- tražiti načela i nauke u govoru(ima),
- razmišljati o njihovom značenju,
- iznositi razumijevanje, ideje, iskustva i svjedočanstva,
- primijeniti ta načela i nauke u svojim životima.

PODUČAVAJU SE MJESEČNE LEKCIJE	GRADIVO ZA LEKCIJE ČETVORTE NEDJELJE
listopad 2012. – travanj 2013.	Govori s općeg sabora u listopadu 2012.*
travanj 2013. – listopad 2013.	Govori s općeg sabora u travnju 2013.*

**Za lekcije četvrte nedjelje u travnju i listopadu može (mogu) se uzeti govor(i) s prethodnog sabora ili s nedavnog sabora. Ti su govori dostupni na mnogim jezicima na stranici conference.lds.org.*

predsjednik Dieter F. Uchtdorf

drugi savjetnik u Prvom predsjedništvu

O žaljenju i odlukama

Proučite ovaj materijal i, ako je prikladno, porazgovarajte o njemu sa sestrama koje posjećujete. Postavljajte pitanja koja će vam pomoći ojačati vaše sestre te Potporno društvo učiniti aktivnim dijelom vlastitog života. Za više informacija posjetite: reliefsociety.lds.org.

O žaljenju

Volimo vas predsjedniče Monson. Hvala vam za vašu nadahnjujuću i povijesnu najavu izgradnje novih hramova i misionarske službe. Siguran sam da će zbog njih veliki blagoslovi doći k nama i mnogim budućim naraštajima.

Ljubljena moja braćo i sestre, dragi moji prijatelji! Svi smo mi smrtni. Nadam se da ovo nije iznenađenje za nikoga od nas.

Nitko od nas neće biti dugo na zemlji. Imamo određeni broj dragocjenih godina koje se, iz vječnog gledišta, jedva mogu usporediti s treptajem.

A zatim umremo. Naši duhovi »odlaze kući k onomu Bogu koji [nam] život daje.«¹ Polazemo naša tijela i ostavljamo iza sebe stvari ovoga svijeta dok prelazimo u sljedeću sferu našeg postojanja.

Kada smo mladi, čini nam se kao da ćemo živjeti zauvijek. Mislimo kako postoji neograničena zalih svitanja koja čekaju iza obzora, a budućnost nam se čini kao

neslomljiva cesta koja se beskrajno proteže pred nama.

Međutim, što smo stariji, skloniji smo osvrnuti se i čuditi kako je ta cesta zapravo kratka. Pitamo se kako su godine mogle proći tako brzo. I počnemo razmišljati o odlukama koje smo donijeli i stvarima koje smo učinili. U procesu, sjećamo se mnogih ugodnih trenutaka koji daju toplinu našim dušama i radost našim srcima. No također se sjećamo žaljenja – stvari zbog kojih želimo da se možemo vratiti i promijeniti ih.

Njegovateljica koja se brine za terminalno oboljele osobe kaže da je često postavljala jednostavno pitanje svojim pacijentima dok su se pripremali napustiti ovaj život.

»Žalite li za nečim?« pitala bi.²

Biti tako blizu završnom danu smrtnosti često daje bistrinu umu te pruža uvid i gledište. Stoga, kada su ovi ljudi bili upitani o njihovim žaljenjima, otvarali su svoja srca. Osvrtali su se na ono što bi promijenili kada bi samo mogli vratiti vrijeme.

Dok sam razmišljao o onome što su rekli, bio sam iznenađen kako temeljna načela evanđelja Isusa Krista mogu pozitivno utjecati na naš životni smjer, ako ćemo ih samo primijeniti.

Nema ničeg tajanstvenog u načelima evanđelja. Proučavali smo ih u Svetim pismima, raspravljali o njima u Nedjeljnoj školi i mnogo ih puta čuli s propovjedaonice. Ova božanska načela i vrijednosti izravna su i jasna; divna su, duboka i moćna; i zasigurno nam mogu pomoći izbjeći buduća žaljenja.

Volio bih da sam proveo više vremena s ljudima koje volim

Vjerojatno najuniverzalnije žaljenje koje su umirući pacijenti izrekli bilo je da žele da su proveli više vremena s ljudima koje vole.

Muškarci su naročito izricali ovu univerzalnu jadikovku: oni su »duboko žalili što su provodili toliki dio svojih života na [svakodnevnom] poslovnom žrvnju.«³ Mnogi su propustili najljepše uspomene koje dolaze u zajedničkom vremenu s obitelji i prijateljima. Propustili su uspostavljanje duboke veze s onima koji su im najviše značili.

Nije li istina da se često previše uposlamo? I na žalost, možemo reći da čak počnemo nositi našu prezaposlenost kao simbol časti, kao da je biti uposlen, samo po sebi, postignuće ili znak nadmoćnog života.

Nije li tako?

Razmišljam o našem Gospodinu i Uzoru, Isusu Kristu, i o njegovom kratkom životu među stanovnicima Galileje i Jeruzalema. Pokušao sam ga zamisliti kako se žuri između sastanaka i obavljanja više zadataka

odjednom kako bi obavio sve na svom popisu žurnih stvari.

Ne mogu si to predočiti.

Umjesto toga, vidim suosjećajnog i brižnog Božjeg Sina koji svrhovito živi svaki dan. Kada je komunicirao s onima oko sebe, osjećali su se važno i voljeno. Znao je neprocjenjivu vrijednost ljudi koje je susretao. Blagoslivljao ih je, posluživao im je. Podizao ih je, iscjeljivao ih. Dao im je dragocjen dar svojeg vremena.

U naše doba, lako je samo se pretvarati da provodimo vrijeme s drugima. Klikom miša možemo se »povezati« s tisućama »prijatelja« da se ni s kim od njih nikada ne suočimo. Tehnologija može biti predivna stvar i vrlo je korisna kada ne možemo biti blizu naših voljenih. Moja žena i ja živimo daleko od voljenih članova obitelji; znamo kako je to. Međutim, vjerujem da ne idemo u pravom smjeru, pojedinačno i kao društvo, kada se povezujemo s obitelji ili prijateljima uglavnom kroz dijeljenje duhovitih slika, prosljeđivanje beznačajnih stvari ili objavljivanje istih na internetskim stranicama. Pretpostavljam da postoji vrijeme i mjesto za ovu vrstu aktivnosti, ali koliko smo vremena voljni potrošiti na to? Ako ne uspijemo dati najbolje od sebe i nepodijeljeno vrijeme onima koji su nam doista važni, jednog ćemo dana to požaliti.

Odlučimo cijeniti one koje ljubimo tako da budemo uz njih, provodeći značajno vrijeme s njima, izvršavajući stvari zajedno i njegujući dragocjene uspomene.

Volio bih da sam ispunio svoj potencijal

Drugo žaljenje koje su ljudi izrazili bilo je da nisu uspjeli postati osoba koja su smatrali da mogu i trebaju biti. Kada su se osvrnuli na svoje živote, shvatili su da nikada nisu ispunili svoj potencijal, da je previše pjesama ostalo neopjevano.

Ovdje ne govorim o penjanju po ljestvama uspjeha u raznim zvanjima. Te ljestve, bez obzira koliko se uzvišene činile na ovoj zemlji, jedva

se mogu mjeriti s jednim korakom u velebnom vječnom putovanju koje nas očekuje.

Umjesto toga, govorim o tome da postanemo osoba kakva je Bog, naš Nebeski Otac, namijenio da budemo.

Stižemo na ovaj svijet, kako je pjesnik rekao, »u oblacima slave«⁴ iz predbmrtničke sfere.

Naš Nebeski Otac vidi naš stvarni potencijal. On zna o nama ono što mi sami ne znamo. Potiče nas tijekom našeg života kako bismo ispunili mjeru našeg stvaranja, živjeli dobrim životom i vratili se u njegovu nazočnost.

Zašto onda posvećujemo toliko našeg vremena i energije stvarima koje su tako prolazne, nedosljedne i površne? Odbijamo li vidjeti ludost tragajući za nevažnim i prolaznim?

Ne bi li nam bilo mudrije »sabora[t]i sebi blago na nebu, gdje ga ni moljac ni rđa ne izgriza, gdje lopovi ne propkopavaju zidova i ne krađu«⁵

Kako to možemo učiniti? Tako da slijedimo Spasiteljjev primjer, ugradimo njegova naučavanja u naše svakodnevne živote i doista ljubimo Boga i svoje bližnje.

To zasigurno ne možemo učiniti sa stavom zabušavanja, gledanja na sat i usputnog gundanja u našem učeništvu.

Kada je u pitanju življenje evanđelja, ne bismo trebali biti poput dječaka koji je umočio prst svoje noge u vodu, a zatim tvrdio kako je bio na plivanju. Kao sinovi i kćeri našeg Nebeskog Oca, sposobni smo za mnogo više. Za to, dobre namjere nisu dovoljne. Moramo *činiti*. Još važnije, moramo *postati* ono što Nebeski Otac želi da budemo.

Učenništvo je potraga za svetosti i srećom. Ono je staza do našeg najboljeg i najsretnijeg sebe.

Odlučimo slijediti Spasitelja i marljivo raditi kako bismo postali osoba kakva bismo trebali postati. Slušajmo i slijedimo poticaje Svetoga Duha. Dok to činimo, Nebeski Otac objavit će nam stvari koje nikada nismo znali o sebi. On će osvjetliti stazu ispred i otvoriti naše oči kako

bismo vidjeli naše nepoznate i vjerojatno nezamislive talente.

Što se više posvetimo traženju svetosti i sreće, manje je vjerojatno da ćemo biti na putu do žaljenja. Što se više oslanjamo na Spasiteljovu milost, više ćemo osjećati da smo na stazi koju nam je namijenio Otac na Nebu.

Volio bih da sam dopustio sebi biti sretniji

Još jedno žaljenje onih koji su znali da umiru može biti ponešto iznenađujuće. Željeli su da su si dopustili biti sretniji.

Tako se često uhvatimo u iluziji kako postoji nešto nadohvat ruke što će nam donijeti sreću: bolja obiteljska situacija, bolja financijska situacija ili završetak teškog iskušenja.

Što smo stariji, više se osvrćemo i shvaćamo kako vanjske okolnosti zapravo nisu važne, niti određuju našu sreću.

Mi smo važni. *Mi* određujemo voju sreću.

Vi i ja smo na kraju zaduženi za svoju vlastitu sreću.

Moja žena, Harriet, i ja volimo voziti bicikle. Predivno je izaći vani i uživati u ljepotama prirode. Imamo određene rute kojima volimo biciklirati, no ne obraćamo previše pažnje na to koliko daleko idemo ili koliko brzo putujemo u usporedbi s drugim biciklistima.

Međutim, ponekad pomislim da bismo trebali biti više natjecateljski raspoloženi. Pomislim i da bismo mogli imati bolje vrijeme ili voziti brže kada bismo se samo malo više potrudili. A zatim ponekad čak napravim veliku pogrešku da spomenem tu ideju mojoj predivnoj ženi.

Njezina uobičajena reakcija na ovakve moje prijedloge uvijek je vrlo ljubazna, vrlo jasna i vrlo izravna. Ona se nasmiješi i kaže: »Dieter, ovo nije utrka. Ovo je putovanje. Uživaj u trenutku.«

Kako je samo u pravu!

Ponekad u životu postajemo toliko usredotočeni na ciljnu liniju da ne uspijemo pronaći radost u putovanju. Ne idem voziti bicikl sa svojom

ženom jer sam uzbuđen zbog dolaska na cilj. Idem jer je iskustvo biti s njom slatko i prijatno.

Ne čini li se ludim propustiti slatka i radosna iskustva jer stalno iščekujemo trenutak kada će završiti?

Slušamo li predivnu glazbu čekajući da posljednja nota utihne prije nego što si dozvolimo da uistinu uživamo u njoj? Ne. Mi slušamo i povezujemo se s varijacijama melodije, ritma i harmonije u cijeloj kompoziciji.

Izgovaramo li naše molitve samo s »amen« ili završetkom na umu? Naravno da ne. Molimo se kako bismo bili blizu našem Nebeskom Ocu, kako bismo primili njegovog Duha i osjetili njegovu ljubav.

Ne bismo trebali čekati da budemo sretni dok ne dosegneмо neki budući trenutak, da bismo otkrili kako je sreća već bila dostupna – cijelo vrijeme! Nije zamišljeno da se život cijeni samo u retrospektivi. »Ovo je dan što ga učini Jahve ...«, napisao je psalmist. »Kličimo i radujmo se njemu!«⁶

Braćo i sestre, bez obzira na naše okolnosti, bez obzira na naše izazove ili iskušenja, ima nešto u svakom danu što možemo obuhvatiti i cijiniti. Ima nešto u svakom danu što može donijeti zahvalnost i radost, ako ćemo to samo vidjeti i cijiniti.

Možda bismo trebali gledati manje očima i više srcem. Volim citat: »Samo se srcem dobro vidi, suština je očima nesaglediva.«⁷

Zapovjedbena nam je »da iskazuj[emo] hvale u svemu.«⁸ Stoga, nije li bolje gledati našim očima i srcima čak i najmanje stvari za koje *možemo* biti zahvalni, umjesto da veličamo negativno u našem trenutnom stanju?

Gospodin je obećao: »Tko prima sve sa zahvaljivanjem, postat će

slavan. I dodat će mu se ono što je zemaljsko, i to stostruko.«⁹

Braćo i sestre, s obilnim blagoslovima našeg Nebeskog Oca, njegovim velikodušnim naumom spasenja, božanskim istinama obnovljenog evanđelja, i mnogim ljepotama ovog smrtnog putovanja, »nemamo li razloga za radovanje?«¹⁰

Odlučimo pronaći sreću, bez obzira na naše okolnosti.

O odlukama

Jednog dana poduzet ćemo onaj neizbježni korak i prijeći iz smrtne sfere u sljedeće stanje. Jednog dana osvrnut ćemo se na naše živote i pitati se jesmo li mogli biti bolji, donijeti bolje odluke ili mudrije iskoristiti naše vrijeme.

Kako bismo izbjegli najdublja životna žaljenja, bili bismo mudri kada bismo danas donijeli odluke. Stoga:

- Odlučimo provesti više vremena s onima koje volimo.
- Odlučimo ozbiljnije pokušati postati osobom kakvom Bog želi da budemo.
- Odlučimo pronaći sreću, bez obzira na naše okolnosti.

Moje je svjedočanstvo da mnoga od najdubljih žaljenja sutrašnjice mogu biti spriječena ako danas slijedimo Spasitelja. Ako smo sagriješili ili napravili pogreške – ako smo donijeli odluke zbog kojih sada žalimo – postoji dragocjeni dar Kristova pomirenja, pomoću kojeg nam može biti oprošteno. Ne možemo se vratiti natrag kroz vrijeme i promijeniti prošlost, ali možemo se pokajati. Spasitelj može obrisati naše suze žaljenja¹¹ i ukloniti teret naših grijeha.¹² Njegovo

pomirenje omogućava nam ostaviti prošlost iza sebe i krenuti naprijed s čistim rukama, čistim srcem¹³ i odlučnošću da učinimo bolje, a posebice da budemo bolji.

Da, ovaj život prolazi brzo; čini se da naši dani brzo iščekavaju; a smrt se ponekad čini zastrašujućom. Unatoč tomu, naš duh nastavit će živjeti i jednog će dana biti sjedinjen s našim uskrslim tijelom kako bi primio besmrtnu slavu. Svečano svjedočim da ćemo zbog milostivog Krista svi živjeti ponovno i zauvijek. Zbog našeg Spasitelja i Otkupitelja, jednog dana doista ćemo razumjeti i radovati se u značenju riječi: »U Kristu je iskapljen žalac smrti.«¹⁴

Vječan je put prema ispunjenju naše božanske sudbine kao sinova i kćeri Božjih. Moja draga braćo i sestre, dragi prijatelji, moramo početi kročiti tim vječnim putem *danas*; ne možemo ni jedan jedini dan uzeti zdravo za gotovo. Molim se da nećemo čekati dok ne budemo spremni umrijeti kako bismo doista naučili živjeti. U sveto ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. Alma 40:11.
2. Vidi Susie Steiner, »Top Five Regrets of the Dying«, *Guardian*, 1. veljače 2012, www.guardian.co.uk/lifeandstyle/2012/feb/01/top-five-regrets-of-the-dying.
3. Bronnie Ware, u Steiner, »Top Five Regrets of the Dying«.
4. »Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood«, *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924), 359.
5. Matej 6:20.
6. Psalam 118:24.
7. Antoine de Saint-Exupéry, *Mali princ*, prijevod: Ivan Kušan (2004), 88.
8. Mosija 26:39; vidi i Nauk i savezi 59:7.
9. Nauk i savezi 78:19.
10. Alma 26:35.
11. Vidi Otkrivenje 7:17.
12. Vidi Matej 11:28–30.
13. Vidi Psalam 24:4.
14. Mosija 16:8; vidi i 1. Korinćanima 15:54.